

Cuprins

Prolog.....	9
Capitolul 1	12
Capitolul 2	16
Capitolul 3	20
Capitolul 4	23
Capitolul 5	26
Capitolul 6	30
Capitolul 7	33
Capitolul 8	36
Capitolul 9	41
Capitolul 10.....	44
Capitolul 11	48
Capitolul 12.....	54
Capitolul 13.....	57
Capitolul 14.....	62
Capitolul 15.....	69
Capitolul 16.....	73
Capitolul 17	76
Capitolul 18.....	79
Capitolul 19.....	83
Capitolul 20.....	87
Capitolul 21	89
Capitolul 22.....	95
Capitolul 23.....	99
Capitolul 24.....	104
Capitolul 25.....	108
Capitolul 26.....	111
Capitolul 27	115

Capitolul 28	120
Capitolul 29	125
Capitolul 30	130
Capitolul 31	136
Capitolul 32	140
Capitolul 33	152
Capitolul 34	158
Capitolul 35	164
Capitolul 36	170
Capitolul 37	173
Capitolul 38	177
Capitolul 39	183
Capitolul 40	186
Capitolul 41	190
Capitolul 42	193
Capitolul 43	196
Capitolul 44	199
Capitolul 45	203
Capitolul 46	206
Capitolul 47	209
Capitolul 48	212
Capitolul 49	216
Capitolul 50	219
Capitolul 51	222
Capitolul 52	225
Capitolul 53	229
Capitolul 54	233
Capitolul 55	238

Prolog

În urmă cu multă, foarte multă vreme, după ultimul mare război intergalactic, cele mai vechi și înțelepte șapte civilizații s-au întrunit și după îndelungi dezbateri au hotărât că nu există decât o singură soluție pentru a pune capăt, sau cel puțin să limiteze pentru început, măcelul continuu între speciile inteligente din univers.

Și anume, au ajuns la concluzia că trebuia instituit un for de supraveghere al tuturor lumilor, a cărui menire era să vegheze mereu, în primul rând pentru a preveni, iar atunci când situațiile degenerau, pentru a lua măsuri urgente de a stopa orice conflict interplanetar.

Dar, această instituție care va trebui să ia naștere, s-a stabilit că va mai avea o misiune. Una chiar mai importantă, dar secretă.

Încă din vremuri imemorabile, elitele primelor civilizații au aflat că există o așa-numită *conștiință universală* și că tot ceea ce compune acest univers, fiecare planetă, fiecare stea, fiecare ființă inteligentă, fiecare atom, este conectat direct la aceasta, doar că pentru a conștientiza acest lucru este nevoie de multă pregătire. Astfel, fiecare entitate dotată cu inteligență poate, în teorie, să se conecteze la *conștiința universală*, pentru a evolua și a atinge un sine al său cât mai superior.

Însă acest lucru nu este atât de ușor pe cât pare. Nu este suficient doar să închizi ochii și să crezi că te poți conecta oricând. Nu. Trebuie să încetezi de a pune înainte de orice micile reușite zilnice (bani, titluri, carieră etc.), deoarece acestea îți vor acapara toată energia pozitivă și nu vei mai putea să-ți găsești acea pace, acea liniște interioară, de care ai absolută nevoie pentru a te conecta la *conștiința universală*. Deci, teoretic oricine poate face acest lucru, practic sunt foarte puțini aceia care au încercat și extrem de puțini cei care au reușit să acceseze *conștiința universală*.

Prin urmare, primordial era înființarea acestui, i-au spus ei, Consiliu Universal, pentru îndeplinirea dezideratelor. Fiecare dintre cele șapte

civilizații și-au ales câte un reprezentant pentru a putea alcătui acest Consiliu Universal. Cei șapte componenți ai Consiliului ajunseseră la o conștiință de sine mult superioară oricui în acele vremuri, deoarece se conectaseră de multă vreme la *conștiința universală*. Aceștia erau aleși pe viață și, deoarece erau într-o armonie perfectă cu sine și cu întregul Univers, trăiau cu mult mai mult decât ființele obișnuite, ajungând aproape nemuritori.

Trebuie spus că în proporție covârșitoare ființele inteligente din Univers erau și sunt de natură umanoidă, fie că erau înalte sau scunde, având capul mai mare sau mai mic, cu o culoare mult diferită a pielii, după cum era lumea fiecăreia: cu gravitație mai mare sau mai mică, cu unul sau doi sori, cu vreme mai caldă sau extrem de rece.

Dat fiind faptul că civilizațiile erau în stadii mult diferite de dezvoltare, unele fiind în Epoca de piatră, altele de abia descoperind roata, câteva bătând la poarta tehnologiei și așa mai departe, Consiliul Universal a ajuns la concluzia că, pentru a putea ajuta eficient lumile în curs de dezvoltare, ar fi bine să înființeze o așa-numită *tabără de instrucție*, pentru că este știut faptul că „geniile” și „învățătorii” saltă cel mai mult civilizațiile în procesul de cunoaștere, fie că e vorba de știință, ori de religie.

Așadar, au instituit această *tabără de instrucție* cu scopul clar de a școlii exemplarele cele mai inteligente, din lumile slab dezvoltate și în curs de dezvoltare. Pentru aceasta deci, au ales lumi ajunse la un anumit stadiu.

Cei mai buni candidați pentru a participa la *tabăra de instrucție* erau selectați și foarte atent monitorizați de către Consiliul Universal, prin foarte mulți interpuși cărora li se spune în mai multe feluri, dar sunt cunoscuți în special ca și căutătorii sau supraveghetorii, ei fiind prezenți pe fiecare planetă, pe care există vreo civilizație. Aceștia, în discuțiile dintre ei, îi numeau pe membrii Consiliului Universal ca fiind „Cei de Sus”. Principala calitate a căutătorilor este loialitatea, iar dedicarea lor pentru ceea ce fac este totală.

După terminarea stagiului de pregătire în *tabăra de instrucție*, absolvenții sunt evaluați. Cei care trec de această evaluare se pot întoarce pe lumile lor urmând să-și aducă aportul la dezvoltarea propriei rase în funcție de cunoștințele acumulate. Celor care nu trec însă de această evaluare, li se șterge din memorie toată experiența din *tabăra de instrucție* și se întorc în lumile lor așa cum au fost aduși.

Pentru o mai bună coordonare a *taberei de instrucție* sediul Consiliului Universal a fost stabilit pe un corp ceresc, construit artificial, dar arătând ca unul natural, un fel de satelit, care orbita în jurul planetei pe care se afla *tabăra de instrucție*. Evident că sistemul solar din care făcea parte această tabără se sfârșea când îi venea sorocul, iar satelitul era mutat pe orbita noii planete pe care urma să se stabilească *tabăra de instrucție*.

De-a lungul timpului Consiliul Universal a trebuit să intervină de multe ori în vederea aplanării conflictelor între diverse civilizații. Iar în câteva dintre situații, cu civilizații extrem de violente, în care nicio altă încercare nu a avut vreun efect, au fost nevoiți să ia cea mai drastică măsură... extincția!!! Aceasta se poate întâmpla însă doar dacă între membrii Consiliului Universal există unanimitate...

Capitolul 1

Seara se lasă cu repeziciune peste savană, iar micul convoi de vânători-culegători se grăbește să ajungă cât mai repede la adăpost, alături de cei din tribul lor, pentru a nu-i prinde noaptea, când umblă cei mai mulți prădători carnivori. Fiind arcași iscusiți, expediția aceasta a fost un real succes, dovadă fiind cele două antilope tinere răpuse de săgețile lor, care erau cărate în spate de cei mai solizi din grupul de cinci.

Oprindu-se din mersul alert, din când în când, pentru a verifica dacă nu îi paște vreun pericol, cei din micul grup reușesc în cele din urmă să ajungă în siguranță între ai lor. Întregul trib s-a adunat să-i felicite, în primul rând pentru că s-au întors cu bine, dar mai ales pentru că au adus cu ei ceea ce au vânat, bucuroși fiind că în seara aceasta vor avea ce să mănânce.

Obiceiul tribului era ca bărbații în putere să meargă la vânat sau la pescuit, femeile și copiii la cules de fructe și cereale sălbatice, iar bătrânii să se îngrijească de copiii mici, de bolnavi și să păzească bunurile. O trăsătură comună a celor din trib era că aveau cu toții sprâncenele unite, iar pe omoplatul stâng aveau o porțiune, cam cât unghia de la degetul mare de la mână, acoperită de păr, ca o blăniță.

Așadar, după ce femeile din trib gătiseră o parte din vânatul adus, iar toți membrii tribului mâncaseră pe săturate, se retrăseseră încet cu toții la somn.

Unul dintre cei cinci bravi vânători se numește Ant. Este unul dintre cei mai inteligenți din generația sa, un individ robust cu mușchii bine conturați, unul dintre cei mai înalți din trib, dar una dintre calitățile care îl deosebesc de ceilalți este curiozitatea.

Cel mai mult îi plăcea noaptea, când toți mergeau la culcare, iar el se întindea pe spate și privea cerul senin, mult timp înainte de a adormi. Adora să vadă stelele cum clilesc, admira mișcarea acelei uimitoare

aglomerări de-a lungul câmpului său vizual de pe cer, de parcă cineva trăsesese o dungă groasă cu lapte de capră... Îi plăceau toate stelele, dar în special le urmărea pe cele mai mari, care ieșeau mai mult în evidență.

Așa adormea Ant în fiecare noapte când cerul era senin. Dar ceva îl intriga din ce în ce mai mult... De câtva timp una dintre stelele lui preferate, pe care o urmărea de la o vreme, parcă se făcea din ce în ce mai mare... sau poate doar i se părea... De aceea, abia aștepta fiecare seară.

După câteva luni, ceea ce la început a fost doar o părere devenise deja certitudine. Acea stea pe care o urmărea cu mult interes devenise deja foarte mare, în comparație cu celelalte. În cele din urmă se stabilizase și nu mai crescuse. Doar că acum nu mai era doar secretul lui Ant.

Toți cei din tribul său și nu numai, toți oamenii din acele timpuri puteau de-acum admira pe cerul nopții ceva ce le va influența viața zi de zi, iar câteva mii de ani mai târziu toți pământeni o vor cunoaște ca fiind... Luna!!!

*

Oamenii acelor vremuri de pe Pământ erau în Epoca de piatră, tocmai de aceea era locul perfect pentru a fi modelat cum se dorea în vederea înființării noii *tabere de instrucție*. Câțiva dintre căutători ajunseseră pe Pământ cu ceva timp înainte de sosirea Lunii, așa că avuseseră timp să sondeze grupurile de oameni de pe planetă, iar acum aveau câțiva candidați pentru începerea procesului de instrucție.

Liderii căutătorilor erau discipolii. Aceștia erau cei care țineau legătura în permanență cu membrii Consiliului Universal, dar asta nu însemna că dacă situația o impunea „cei de sus” nu luau legătura cu oricine doreau. Unul dintre cei șapte membri ai Consiliului Universal se ocupa în mod direct de modelarea noului „cămin”, cum le făcea plăcere să îl numească. Acest membru era cunoscut drept Ra.

Ceilalți membri ai Consiliului aveau ca atribuții principale supravegherea celorlalte lumi, dar hotărârile cele mai importante erau luate împreună.

Așadar, cei mai buni candidați dintre cei propuși au fost introduși imediat în procesul de instrucție. Iar rezultatele au început să apară. Unul dintre aceștia a „inventat” roata, au apărut primii „înțelepți” care i-au învățat pe ceilalți cum să-și ridice un adăpost mai rezistent de chirpici, de exemplu, față de cel din paie pe care îl aveau până atunci sau cum să-și facă o plasă de pescuit din împletituri de paie pentru a prinde pește mai eficient și, tot așa, exemplele pot continua.

Apoi, a fost o invazie de „invenții” care i-au ajutat pe oameni să progreseze în mod constant, dar și exploziv: scrisul, călătoriile pe uscat, pentru care s-au construit drumuri, dar și pe mări și oceane, de la simple bărci au ajuns la corăbii, construcții din ce în ce mai mari și mai impunătoare, cetăți, temple, piramide „apărute” aproape simultan pe toate continentele etc. Una dintre cele mai importante invenții a fost praful de pușcă, iar acesta avea să schimbe total felul în care se duceau războaiele.

Dar în același timp au apărut și religiile. Încă de la început oamenii neînțelegând fenomenele naturii le-au pus pe seama supranaturalului și au început să li se închine și să le aducă jertfe, pentru a le putea „îmblânzi”.

Apoi, religiile au devenit tot mai sofisticate. Unii dintre „învățători” pur și simplu „dispăreau” pentru o perioadă, iar la întoarcere, datorită „inspirației divine”, ori aduceau texte gata scrise, ori le scriau ei ulterior și deveneau pur și simplu „sfinte”. Dacă aveți îndoieli amintiți-vă doar de cele mai mari religii ale lumii și veți vedea că la sfârșitul vieții lor pământene cei mai importanți lideri ai acestora „s-au ridicat la ceruri” pentru a fi alături cu „cei de sus” (vezi mai toate marile religii de pe Terra).

Încet, dar sigur, în cursul a doar câteva mii de ani tereștri (pentru timpul universal acest interval înseamnă de fapt foarte puțin), populația planetei „s-a civilizat”, iar acum a sosit momentul ca pe lângă populația locală să fie aduși în *tabăra de instrucție* și candidați din alte lumi.

Ajunși deci în timpurile moderne...

Sam Devil era unul dintre principalii discipoli ai căutătorilor din zilele noastre, care se ocupa de *tabăra de instrucție*. În momentul în care era

contactat de membrii Consiliului Universal, închidea ochii pentru a se putea concentra mai bine, deoarece conversațiile aveau loc în mod telepatic. Datorită eficacității sale deosebite, era foarte apreciat de către membrii Consiliului Universal.

Așadar, Devil își întrerupsese treburile zilnice și închisese ochii deoarece tocmai era contactat de Ra.

- Devil, zise Ra.
- Da, mărite, spuse Devil.
- E timpul.
- Am înțeles.

Capitolul 2

Răsăritul pe Amira avea întotdeauna culoarea chihlimbarului, asta în principal datorită faptului că lumina stelei sistemului planetar din care făcea parte, și anume XP 223110, trecea înainte de a ajunge la ea prin atmosfera imensei planete gazoase în jurul căreia orbitează. Însă felul în care se oglindea răsăritul, dar mai ales apusul, în majestuoasele inele de rocă și gheață, care înconjurau uriașa planetă, era feeric, unic, așa ceva trebuia văzut, deoarece cuvintele nu pot descrie suficient de exact ceea ce se putea observa.

Da, Amira este una din cele douăsprezece luni pe care le are Mirena, marea planetă gazoasă, având o mărime de două ori mai mare decât Luna care orbitează Pământul. Este singura civilizație care s-a format în acest colț din univers.

Clima era temperată pe tot timpul anului, mai puțin la poli unde era ceva mai rece.

Populația inteligentă este umanoidă, iar aceasta în marea ei parte are culoarea pielii măslinie, părul în general negru, iar ochii căprui. Civilizația aceasta este una relativ tânără, în comparație cu altele, și a fost intens „sprijinită” de Consiliul Universal pentru a ajunge în acest stadiu de dezvoltare.

Amada Lean este o tânără de 22 de ani (măsurată în ani tereștri), având caracteristicile semenilor ei, zveltă, cu forme voluptoase, de înălțime medie, mereu binedispusă, dar ceea ce o face specială este inteligența ei deosebită. Supravegheată îndeaproape de căutătorii Consiliului Universal, este clar una dintre candidatele principale la *tabăra de instrucție*. Încă de mică a dat semne că este deosebită.

Pentru a-i descoperi pe cei mai buni candidați la *tabăra de instrucție*, căutătorii au introdus diferite teste, în cadrul educațional, încă de când sunt

copii. Asta pentru a-i putea supraveghea cât mai bine pe cei pasibili de instruire.

Amada a trecut cu brio toate testele, ba chiar la unele a adus și îmbunătățiri! Nu se gândea prea mult la ce-i rezervă viitorul, era încă prea tânără. Voia în principal să poată să-și ajute semenii, dar din când în când în momentele de singurătate, de odihnă, avea unele viziuni..., în ultimul timp nu toate erau doar despre lucruri bune. Vedea mult prea multă durere, iar asta o întrista foarte tare.

Încerca să înțeleagă ce s-ar putea întâmpla ca să provoace atâta suferință, dar încă nu-și putea da seama ce era. Totuși când se afla împreună cu alți oameni încerca să fie la fel ca înainte.

Les Devon este unul dintre puținii prieteni ai Amadei. Deși o fire veselă, plină de viață, aceasta nu se destăinuia oricui, alegându-și atent anturajul. Intuia că este specială, că are o anumită menire, pe care însă nu o înțelegea încă. În Devon simțea că putea avea încredere deplină și de aceea era unul dintre puținii ei confidenți. Studiau împreună la aceeași universitate, una dintre cele mai bune de pe Amira. Erau la specializări diferite, dar în timpul liber se întâlneau mai mereu.

Astăzi în pauza pentru prânz s-au văzut din nou.

– Hei, domnișoară, zise Devon, cum merge treaba azi?

Amada însă îl privi cu tristețe și se așeză la umbra unui copac.

Devon se așeză lângă ea și vădit preocupat de starea ei spuse:

– S-a întâmplat ceva?

– Nu știu cum să-ți spun, Dev..., așa îi spunea ea uneori. Nu am mai spus asta nimănui, continuă ea, de ceva vreme am un presentiment ciudat. Cred că se va întâmpla ceva foarte grav, doar că nu pot să-mi dau seama despre ce poate fi vorba...

– Aș vrea să te pot ajuta, zise Devon, dar nu știu cum.

– Nu ai cum, Dev, sper doar să fie numai o impresie și nimic mai mult.

– Auzi, vrei să ieșim la un pahar diseară, poate îți mai trece starea pe care o ai?, spuse Devon.

– Da, cred că e o idee bună, zise ea.

– Buuun, atunci vin să te iau.

Se ridicară, își zâmbiră și porni fiecare spre sala lui de curs.

Amada se simțea deja mult mai bine. De fiecare dată când se întâlnea cu Devon avea un ciudat sentiment de siguranță, de aceea îi căuta compania ori de câte ori avea ocazia. Astfel, restul zilei trecu mult mai ușor pentru ea.

*

Devon era un tânăr bine făcut, robust, nu se deosebea de restul amirienilor. După ce se despărțise de Amada, nu mai mersese la cursuri, ci se îndreptase grăbit spre casă. Odată ajuns, se așeză la biroul său, închise ochii, pentru a se putea concentra mai bine, și spuse în gând:

– Mărite!

În scurt timp auzi:

– Spune, Devon, vocea care îi vorbea era a lui Ra, membrul Consiliului Universal responsabil cu *tabăra de instrucție*.

– Mi-ai spus să te țin la curent cu tot ceea ce se întâmplă cu Amada.

– Da, Devon.

– Mărite, cred că este gata pentru instrucție.

– În regulă, Devon, atunci a venit momentul. Pregătește-o!

– Am înțeles, zise Devon, și cu asta legătura se întrerupsese.

Da, Devon era discipolul căutătorilor de pe Amira!

*

Devon sosise, așa cum spusese, să o ia pe Amada la un pahar în acea seară. Așteptă să iasă din casă și când apăru îi zise:

– Amada, vrei să ne plimbăm puțin înainte, putem vedea și superbul apus!?

– Foarte bine, spuse ea, și porniră agale pe alee spre parcul din apropiere.

Când ajunseră, căutară o bancă liberă și se așezară tocmai la timp pentru a se putea bucura de feericul apus al soarelui sistemului lor planetar. Încet, încet, lumina zilei făcuse loc lucirii de chihlimbar, cu nuanțe argintii, a amurgului. Era ceva incredibil de frumos.

Cei doi savuraseră fiecare moment al înnoptării amiriene, asistând tăcuți la aceasta. După un timp, Devon zise pe un ton serios:

- Amada, trebuie să-ți spun ceva.
- Te ascult, Dev, zise ea sedusă încă de spectacolul ceresc.
- Amada, eu te apreciez foarte mult, știi asta, dar tu ești o persoană deosebită, specială!
- Dev, devii mult prea serios!, spuse ea.
- Da, Amada, trebuie. Ascultă-mă te rog până la capăt!
- Bine, bine, zise ea șăgalnic.
- Îmi place să cred că mă consideri prietenul tău, dar, vezi tu, eu sunt în preajma ta și dintr-un alt motiv!
- Dev, spuse Amada fiind serioasă de data asta, mă cam sperii!
- Ascultă-mă, eu am fost tot timpul aici pentru a te susține, dar mai ales pentru a te supraveghea. Tu ai un destin măreț, tu ai o capacitate unică pe care trebuie să o dezvolti mai bine. Tu vei putea să-ți ajuți semenii mult mai bine, studiind mai mult, doar că asta trebuie s-o faci altundeva, aici nu poți dobândi acele cunoștințe! Draga mea, vezi tu, eu sunt în contact cu cineva mult superior rasei noastre, care mi-a trasat sarcina, acum mulți ani, de a te ajuta și de a fi lângă tine tot timpul! Tu însemni enorm pentru semenii tăi! Ai spus mereu că dorești să-ți ajuți poporul! Acum este momentul să o faci! Îți voi răspunde la orice vrei să mă întrebi.

După câteva momente de tăcere, Amada își puse palmele peste mâinile lui și uitându-se în ochii acestuia zise:

- Dragul meu prieten, știu deja toate astea!, spuse ea, lăsându-l cu gura căscată. Înainte să ajungi la mine, m-a contactat Ra și m-a pus la curent cu toate. Îți mulțumesc pentru tot, pentru că ai fost mereu alături de mine. Sunt pregătită pentru *tabăra de instrucție*.